

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703121997392/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

„Jeg tror, vi gør bedst i at vride Bukserne,“ foreslog den betænksomme Villemoes.

„Jamen her blæser saa koldt,“ indvendte jeg. „Lad os tage et lille Travløb nordpaa langs Stranden. Jeg er en Gang sejlet her ganske tæt forbi med en Helsingørskadrejer, og jeg véd, at der skal ligge nogle Fiskerhuse neden for Kirkebakken.“

Vi løb da langs med Stranden, og vore Øjne havde nu vænnet sig saa meget til Mørket, at vi nogenlunde formaaede at undgaa de Stene og Tangklumper, der laa paa vor Vej.

Ganske stakaandede, men varme af Løbet, ankom vi da endelig til de omtalte Huse. Nogle Baade var hist og her trukne op paa Stranden; vi kunde skelne en Pælebro, som gik ud i Vandet, men derimod kunde vi ikke opdage Lys et eneste Sted i de smaa Hytter foran os.

„Skulde Folkene allerede være til Køjs?“ mumlede Niels Juul med en let Gysen og vedblev derpaa henvendt til Lord Nelson. „Hør Du, Engelskmand, det er jo Dig, som har Ur; hvad er Klokken?“

Den velhavende Lord fik med en Del Besvær vristet et Ur op af den vaade Vestelomme, men hverken Lorden selv eller nogen af os andre formaaede at skelne Viserne fra Skiven, og da nu Urets Ejermand holdt sit dyrebare Klenodie op til Øret for ligesom at prøve, om Uret ikke kunde fortælle den Hemmelighed, som vore Øjne ikke kunde læse sig til, saa erklærede han med en mismodig Hovedrysten, at „det stod“.

„Hør,“ sagde Villemoes efter en kort Betænkning. „Jeg véd ikke bedre, end at vi banker en af disse Folk op her. Vi kan da for Pokker ikke blive staaende paa den aabne Strand i vore vaade Klæder.“

Vi løb øjeblikkelig hen til det første, det bedste Hus, og gav os til at tromme paa de smaa Vinduesruder af alle Kræfter.

Det varede en god Stund, inden vi fornemte noget Livstegn der inde fra Hytten, og da Tegnet endelig kom i Form af en brummende Lyd, der syntes at have en lang Ed paa Slæbetov, var det os ikke muligt med vore mangelfulde Sprogkundskaber at fortolke Lyden.

„Det maa vel være svensk?“ gættede Lord Nelson med klaprende Tænder.

„Ja naturligvis,“ forklarede Villemoes belærende. „Hvæn har jo tilhørt Sverig siden — siden — —.“ „Siden Tycho Brahes Dage,“ mente jeg at burde bemærke.

Niels Juul, der ikke brød sig om andre historiske Spørgsmaal end netop om de søkrigshistoriske, satte sine Hænder for Munden som en Raaber og brølede udfordrende: „Luk op, I svenske Jævler.“ Døren blev nu stød op, og en lang Fiskerskikkelse, saa vidt vi kunde se, i Skjorte og med bare Ben, spurgte i en just ikke altfor venlig Tone, hvem vi var, og hvad vi vilde.